การส่งเสริมทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 สำหรับนิสิตกายภาพบำบัด ผ่านการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุมชนเป็นฐาน

ENHANCING 21ST CENTURY SKILLS IN PHYSICAL THERAPY STUDENTS THROUGH COMMUNITY-BASED LEARNING

อรุณรัตน์ ศรีทะวงษ์
Arunrat Srithawong
คณะสหเวชศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา
Faculty of Allied Health Sciences, University of Phayao
Corresponding Author E-mail: arunrat.sr@up.ac.th

บทความวิจัย (Research Article)
Received 18/4/-2024, Revised 14/8/2024, Accepted 20/8/ 2024

บทคัดย่อ

การครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการรับรู้ทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ของนิสิตกายภาพบำบัดหลังได้รับการเรียนการสอนโดยใช้ชุมชนเป็นฐานในรายวิชากายภาพบำบัดในชุมชน 1 และเพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนโดยใช้ชุมชนเป็นฐานในรายวิชากายภาพบำบัดในชุมชน 1 ของนิสิตกายภาพบำบัดชั้นปีที่ 3 จำนวน 55 คน โดยใช้กระบวนการ PAOR ซึ่งประกอบด้วย การวางแผน (P), การปฏิบัติตามแผน (A), การสังเกต (O), และการสะท้อนผล (R) เมื่อสิ้นสุดกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้เรียนประเมินการรับรู้ทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 และความพึงพอใจต่อคุณภาพและรูปแบบการจัดการเรียนการสอนใช้ชุมชนเป็นฐาน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน พบว่า ผลการรับรู้ทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ภายหลังการจัดการเรียนการสอนอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.56) และในรายด้านทุกด้านอยู่ในระดับมากที่สุด โดยเฉพาะด้านคุณธรรม จริยธรรม และการปฏิบัติตามจรรยาบรรณวิชาชีพกายภาพบำบัด ($\bar{X}$ = 4.76) และการประยุกต์ใช้ความรู้ทฤษฎี ($\bar{X}$ = 4.64) และระดับความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุมชนเป็นฐานโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.66) สรุปได้ว่า รูปแบบการเรียนรู้โดยใช้ชุมชนเป็นฐานในรายวิชากายภาพบำบัดในชุมชน 1 ช่วยส่งเสริมทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 และผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อรูปแบบการจัดการเรียนรู้ในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ: การจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุมชนเป็นฐาน; ทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21; กายภาพบำบัด

Abstract

This study aimed to evaluate physical therapy students' perception of 21st-century learning skills and their satisfaction with community-based education in the course "Community Physical Therapy 1." The study involved 55 third-year physical therapy students using the PAOR process, which includes Planning (P), Acting (A), Observing (O), and Reflecting (R). At the end of the learning activities, students assessed their 21st-century learning skills and satisfaction with the community-based teaching model. Data analysis using mean and standard deviation. The results indicated that students' perception of 21st-century learning skills after the community-based teaching was at the highest level ($\bar{X}$ = 4.56), with all individual skills also rated at the highest level. Specifically, the highest scores were in ethics, professionalism, and adherence to the code of conduct for physical therapy ($\bar{X}$ = 4.76) and the application of theoretical knowledge ($\bar{X}$ = 4.64). Additionally, overall satisfaction with the community-based learning model was also at the highest level ($\bar{X}$ = 4.66). In conclusion, the community-based learning model in the "Community Physical Therapy 1" course significantly promotes 21st-century skills and students are highly satisfied with this learning model

Keywords: Community-based learning; Learning management model; Physical therapy

บทนำ

การเรียนการสอนโดยใช้ชุมชนเป็นฐาน (Community-Based Learning: CBL) คือ การเรียนรู้จากประสบการณ์ในชุมชน ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจและผูกพันกับชุมชน พัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์ แก้ปัญหา ความคิดสร้างสรรค์ การทำงานร่วมกัน และความรับผิดชอบต่อสังคม นอกจากนี้ ยังช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้การทำงานภายใต้บริบทที่หลากหลายและความท้าทายที่แท้จริง ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาทักษะที่จำเป็นในโลกปัจจุบัน ดังนั้นชุมชนเปรียบเสมือนห้องเรียนมีชีวิตที่เสริมสร้างทักษะทางวิชาชีพและสังคม (Hamzah, Tajuddin, Romly, Wahi, & Aris, 2023; Li & Yan, 2023)

วิชาชีพกายภาพบำบัดมีบทบาทสำคัญในการให้บริการทั้งเชิงรับและเชิงรุก มีความพร้อมในการสนับสนุนการส่งเสริมสุขภาพขั้นพื้นฐาน (primary health care) ส่งเสริมให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการดูแลสุขภาพของตนเองและผู้อื่น (นงคราญ เติมวุฒิ & นวลเนตร์, 2561) ในศตวรรษที่ 21 การศึกษาสำหรับผู้เรียนด้านวิทยาศาสตร์สุขภาพได้มีการปรับตัวเพื่อให้ทันกับความต้องการในยุคใหม่ โดยมุ่งเน้นการเรียนรู้ที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและการพัฒนาทักษะสำคัญ เช่น การคิดเชิงวิพากษ์ การแก้ปัญหา ความคิดสร้างสรรค์ การทำงานเป็นทีม และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ผ่านการเรียนรู้แบบโครงการและการทำกิจกรรมกลุ่ม (Voogt, Erstad, Dede, & Mishra, 2013) นอกจากนี้ การเรียนการสอนที่เน้นการเชื่อมโยงกับชุมชนโดยกระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาและบริการที่ตอบสนองความต้องการของชุมชน นำไปสู่การสร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างสถาบันการศึกษาและชุมชนอย่างมีประสิทธิภาพ (Hamzah et al., 2023; Li & Yan, 2023)

ในยุคที่โลกมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วจากการใช้เทคโนโลยีที่เชื่อมโยงข้อมูลทั่วทุกภูมิภาค การเตรียมการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนพร้อมสำหรับการดำรงชีวิตในสังคมที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วกลายเป็นเรื่องสำคัญ การพัฒนาความรู้ ทักษะเฉพาะทาง ความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน และสมรรถนะในการรู้เท่าทัน เป็นปัจจัยหลักที่ต้องเน้นในการเรียนรู้ (Techanok, Jaronggsirawat, & Vatasatto, 2020; Tuntirojanawong, 2017) คุณลักษณะของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 คือการมีความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะที่สอดคล้องกับความต้องการของสังคมในฐานะพลเมืองทั้งระดับประเทศและระดับโลก (Saavedra & Opfer, 2012; Techanok et al., 2020) การเรียนการสอนโดยใช้ชุมชนเป็นฐาน (Community-Based Learning: CBL) เป็นวิธีที่ช่วยส่งเสริมทักษะที่จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตในศตวรรษที่ 21 ซึ่งการมีส่วนร่วมในการกิจกรรมร่วมกับชุมชนช่วยพัฒนาทักษะการทำงานเป็นทีม การคิดเชิงวิพากษ์ และความคิดสร้างสรรค์ พร้อมทั้งเสริมสร้างความรับผิดชอบต่อสังคมและการแก้ปัญหาอย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ การเรียนรู้ในบริบทจริงช่วยเตรียมความพร้อมให้กับผู้เรียนในการเผชิญกับความท้าทายในโลกที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว และพัฒนาทักษะที่จำเป็นสำหรับการใช้ชีวิต การเข้าสังคม และการทำงานในยุคปัจจุบัน (กัญญาณัฐ สิมสวัสดิ์, 2565)

การนำแนวทางการเรียนการสอนโดยใช้ชุมชนเป็นฐาน มาประยุกต์ใช้ในรายวิชากายภาพบำบัดชุมชน 1 ของคณะสหเวชศาสตร์มีความสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาทักษะที่จำเป็นสำหรับการทำงานในยุคปัจจุบัน การเรียนการสอนโดยใช้ชุมชนเป็นฐานช่วยให้นิสิตสามารถนำความรู้ทางทฤษฎีไปประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติงานจริงในชุมชน ส่งเสริมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ และการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นจริง ซึ่งเป็นการเตรียมความพร้อมให้กับผู้เรียนในการเผชิญกับความท้าทายในโลกของการทำงาน ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาประสิทธิภาพของการเรียนการสอนโดยใช้ชุมชนเป็นฐานในวิชานี้ โดยเน้นการประเมินการรับรู้ของผู้เรียนเกี่ยวกับทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 และประเมินความพึงพอใจของนิสิตต่อกระบวนการเรียนรู้ในบริบทของชุมชนอีกด้วย การศึกษานี้ช่วยให้การเรียนการสอนกายภาพบำบัดตอบสนองต่อความต้องการและความท้าทายของโลกยุคใหม่ได้อย่างมีประสิทธิภาพเท่านั้น และยังสามารถนำข้อมูลที่ได้มาใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนในอนาคต เพื่อให้สามารถผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพ ตรงตามความต้องการของตลาดแรงงาน และสามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิผลในบริบทที่หลากหลายของชุมชน

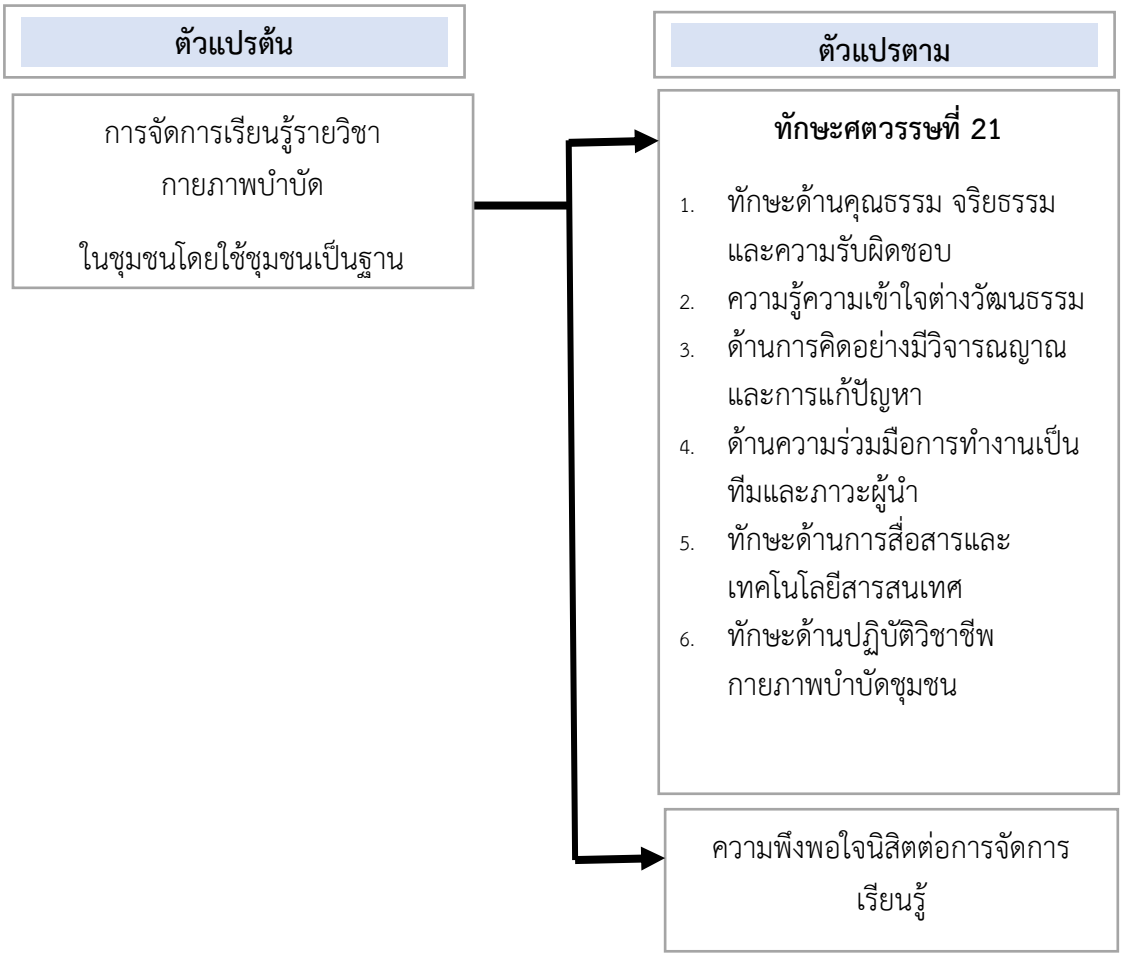
วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาการรับรู้ของนิสิตกายภาพบำบัดเกี่ยวกับทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 หลังจากที่ได้รับการเรียนการสอนโดยใช้ชุมชนเป็นฐานในรายวิชากายภาพบำบัดในชุมชน 1
2. เพื่อประเมินความพึงพอใจของนิสิตต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุมชนเป็นฐานในรายวิชากายภาพบำบัดในชุมชน 1

กรอบแนวคิด

การศึกษาใช้การเรียนการสอนโดยใช้ชุมชนเป็นฐาน (Community-Based Learning: CBL) โดยใช้กระบวนการ PAOR ซึ่งประกอบด้วย การวางแผน (P) การปฏิบัติตามแผน (A) การสังเกต (O) และการสะท้อนผล (R) ซึ่งเป็นวิธีการที่ช่วยให้ผู้เรียนได้ทำงานในบริบทจริงของชุมชน เพื่อเชื่อมโยงระหว่างทฤษฎีกับการปฏิบัติในรายวิชากายภาพบำบัดในชุมชน 1 การศึกษานี้มุ่งพัฒนาทักษะที่สำคัญในศตวรรษที่ 21 โดยอิงจากแนวคิดของ Trilling และ Fadel (2009) (Trilling & Fadel, 2009) ซึ่งเสนอทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 ผ่านการเรียนรู้ที่รวม 3Rs (Reading, Writing, Arithmetic) x 7Cs การศึกษานี้เน้นทักษะ 7Cs ที่นำมา

ประยุกต์ใช้ประกอบด้วย: ทักษะด้านคุณธรรม จริยธรรม และความรับผิดชอบ; ความรู้ความเข้าใจในความแตกต่างของวัฒนธรรม; การคิดอย่างมีวิจารณญาณและการแก้ปัญหา; ความร่วมมือ การทำงานเป็นทีม และภาวะผู้นำ; ทักษะด้านการสื่อสาร; เทคโนโลยีสารสนเทศ; และทักษะด้านปฏิบัติวิชาชีพกายภาพบำบัดชุมชน การประยุกต์ใช้ทักษะเหล่านี้จะช่วยพัฒนาความสามารถที่สำคัญสำหรับการทำงานในศตวรรษที่ 21 และทำให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้และทักษะที่ได้เรียนรู้ไปใช้ในสถานการณ์จริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ภาพ 1 แนวกรอบแนวคิดการศึกษา

ระเบียบวิธีการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive Research)

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ คือ นิสิตกายภาพบำบัดบัณฑิตชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยพะเยา

กลุ่มตัวอย่างคือ ผู้ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชากายภาพบำบัดชุมชน 1 หลักสูตรกายภาพบำบัดบัณฑิต ปีการศึกษา 2566 จำนวน 55 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้คือประชากรทั้งหมด

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

เครื่องมือในการศึกษาเก็บข้อมูล โดยใช้แบบสอบถาม “รูปแบบการจัดการเรียนการสอนกายภาพบำบัดชุมชนโดยใช้ชุมชนเป็นฐาน” โดยผู้วิจัยปรับแบบสอบถามจากรัชนี ผิวผ่องและคณะ 2565 (รัชนี ผิวผ่อง และคณะ, 2565) แบบสอบถามประกอบด้วยเนื้อหา 3 ตอน จำนวน 21 ข้อ ดังนี้ ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบ

แบบสอบถาม จำนวน 3 ข้อ ตอนที่ 2 ทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ของนิสิตกายภาพบำบัด จำนวน 9 ข้อ และตอนที่ 3 ความพึงพอใจต่อการจัดเรียนรู้โดยใช้ชุมชนเป็นฐาน จำนวน 12 ข้อ

ในตอนที่ 2 และตอนที่ 3 เป็นแบบมาตรประมาณค่า 5 ระดับ (rating scale) การแปลความหมายค่าเฉลี่ย จากคะแนน 1–5 ได้แก่ น้อยที่สุด น้อย ปานกลาง มาก และมากที่สุด (ศศิธร อินตุ่น, 2562) โดยกำหนดจำนวนชั้นที่ต้องการเป็น 5 ชั้น เกณฑ์การแปลค่าเฉลี่ยคะแนน คือ 4.21-5.00 ระดับมากที่สุด 3.41-4.20 ระดับมาก 2.01-3.40 ระดับปานกลาง 1.80-2.00 ระดับน้อย และ 1.00-1.80 ระดับน้อยที่สุด (ศศิธร อินตุ่น, 2562) แบบสอบถามได้ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน โดยการวิเคราะห์ดัชนีความสอดคล้อง (Index of item objective congruence: IOC) ผลปรากฏว่า มีค่า IOC ระหว่าง 0.67-1.00 แล้วทางผู้วิจัยได้ปรับปรุงข้อคำถามตามข้อเสนอแนะผู้ทรงคุณวุฒิ แล้วนำไปทดสอบกลุ่มนิสิตชั้นปีที่ 4 ที่เคยเรียนวิชากายภาพบำบัดในชุมชน 1 จำนวน 10 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (reliability) ของแบบสอบถามด้วยวิธีการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์อัลฟา (cronbach, 1970) มีค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อถือได้เท่ากับ 0.97 ซึ่งมีค่าเข้าใกล้ 1.00 แสดงว่า ข้อมูลในแบบสอบถามมีความน่าเชื่อถือ

การศึกษานี้ได้ผ่านการรับรองจากคณะกรรมการการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยพะเยา (เลขที่ HREC-UP-HSST 1.3/059/66)

การเก็บรวบรวมข้อมูล การดำเนินงานแบ่งออกเป็น 3 ระยะ ดังนี้

1) ระยะก่อนดำเนินการ

1.1) การเลือกชุมชน

ผู้รับผิดชอบรายวิชาประสานงานกับผู้อำนวยการโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลดงเจน อ.ภูกามยาว จ.พะเยา เพื่อขอเป็นพื้นที่ชุมชนต้นแบบในการจัดการเรียนการสอน ซึ่งเกณฑ์ในการคัดเลือกชุมชนต้นแบบได้แก่ 1. เป็นพื้นที่ที่ชุมชนและคณะสหเวชศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยามีความสัมพันธ์ที่ดี 2 .ผู้นำชุมชนและประชาชนในชุมชนยินดีเข้าร่วมกิจกรรมและให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และ 3.ชุมชนเป็นต้นแบบที่เข้มแข็งด้านการสร้างเสริมสุขภาพ

1.2) ขอหนังสือจากคณะสหเวชศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา ไปยังองค์การบริหารส่วนจังหวัดพะเยาและผู้อำนวยการโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลดงเจน อ.ภูกามยาว จ.พะเยา เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการลงพื้นที่

2) ระยะดำเนินการ

ผู้รับผิดชอบรายวิชาดำเนินการจัดการเรียนรู้ตามแนวปฏิบัติของ Kemmis and McTaget คือ กระบวนการ PAOR ประกอบด้วย การวางแผน (plan: P) การปฏิบัติตามแผน (act: A) การสังเกตตรวจสอบผลจาการปฏิบัติ (observe; O) และการสะท้อนผล (reflect; R) ดังนี้

2.1) การวางแผน (Plan: P)

2.1.1) เป็นการเตรียมผู้เรียนให้มีความรู้ โดยผู้เรียนได้เรียนภาคทฤษฎีและปฏิบัติเพื่อเตรียมความพร้อมก่อนลงปฏิบัติในชุมชนโดยอาจารย์ผู้สอนรายวิชากายภาพบำบัดในชุมชน 1

2.1.2) เตรียมข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับชุมชนโดยการวางแผนร่วมกับผู้อำนวยการโรงพยาบาลสุขภาพตำบลดงเจน อสม. และตัวแทนชุมชน เพื่อชี้แจงและร่วมวางแผนการจัดการเรียนรู้รายวิชากายภาพบำบัดในชุมชน 1 แจ้งรายละเอียดวัตถุประสงค์หรือผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายวิชา กำหนดแผนผังการ

ดำเนินการ ปฏิทินการปฏิบัติงานในการลงพื้นที่ ซึ่งกำหนดลงพื้นที่จำนวน 2 ครั้ง โดยมีรายละเอียดกิจกรรมแต่ละครั้งดังนี้

ครั้งที่ 1 กิจกรรมสำรวจชุมชนและรวบรวมข้อมูลชุมชนโดยเครื่องมือ 7 ชิ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ

1.1 สร้างสัมพันธภาพกับชุมชน รับฟังข้อมูลชุมชุมชนจากผู้นำชุมชน ปราชญ์ชาวบ้าน อาสาสมัครสาธารณสุข และประชาชนในพื้นที่ เป็นต้น

1.2 สำรวจและศึกษาชุมชนโดยแบ่งกลุ่มนิสิตออกเป็น 6 กลุ่ม กลุ่มละ 9-10 คน และมอบหมายให้นิสิตแต่ละกลุ่มรวบรวมข้อมูลชุมชนด้วยเครื่องมือ 7 ชิ้น ดังนี้ แผนที่เดินดิน ผังเครือญาติ โครงสร้างองค์กรชุมชน ระบบสุขภาพ ปฏิทินชุมชน ประวัติชุมชน และประวัติชีวิตบุคคลที่น่าสนใจ เพื่อเป็นข้อมูลเบื้องต้นนำไปสู่การรวบรวมข้อมูลปัญหาสุขภาพจากบุคคลในทุกช่วงวัย

ครั้งที่ 2 ให้บริการบำบัดรักษาด้านกายภาพบำบัด

ให้บริการบำบัดรักษากายภาพบำบัด โดยแบ่งกลุ่มนิสิตออกเป็น 6 กลุ่ม กลุ่มละ 9-10 คน ให้บริการตามพื้นที่ที่ได้รับผิดชอบ โดยให้บริการกายภาพบำบัดตามบ้าน สำหรับผู้ป่วยติดบ้านติดเตียง ผู้สูงอายุ หรือผู้ที่จำเป็นต้องได้รับการฟื้นฟูด้านกายภาพบำบัดจากการสำรวจชุมชน

2.1.3) ประชุมปฐมนิเทศรายวิชาและประชุมชี้แจงต่อนิสิตกายภาพบำบัดชั้นปีที่ 3 ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชากายภาพบำบัดชุมชน 1 จำนวน 55 คน เกี่ยวกับการเรียนรู้ ระยะเวลาและวันในการลงพื้นที่

2.2) การปฏิบัติและการสังเกต (Act & Observe: A & O)

ผู้รับผิดชอบรายวิชาและอาจารย์ควบคุมปฏิบัติการในรายวิชา ร่วมกันจัดการเรียนรู้ โดยร่วมลงพื้นที่ชุมชนจำนวน 2 ครั้ง เพื่อร่วมให้คำชี้แนะระหว่างปฏิบัติ สังเกตพฤติกรรมการทำงานและพฤติกรรมการสำรวจชุมชนรวมทั้งการให้บริการบำบัดรักษาด้านกายภาพบำบัดแก่บุคคลในชุมชน

2.3) การสะท้อนผล (Reflex: R)

ในการลงพื้นที่แต่ละครั้ง อาจารย์ผู้สอนปฏิบัติการในรายวิชาประชุมร่วมกับนิสิตแต่กลุ่มเพื่อให้นิสิตและอาจารย์ได้สะท้อนความคิดเห็นเกี่ยวกับประสบการณ์ที่ได้รับ ปัญหาและอุปสรรคในการลงพื้นที่เพื่อนำมาปรับปรุงในครั้งต่อไป

3) ระยะหลังดำเนินการ

หลังสิ้นสุดการจัดการเรียนรู้ อาสาสมัครทำแบบประเมิน “การเรียนรู้กายภาพบำบัดชุมชนโดยใช้ชุมชนเป็นฐาน” พร้อมให้ข้อคิดเห็นเพิ่มเติม และผู้รับผิดชอบรายวิชาจัดประชุมร่วมกับผู้อำนวยการโรงพยาบาลสุขภาพตำบลดงเจน อาสาสมัครสาธารณสุขและตัวแทนชุมชน เพื่อสรุปผลการจัดการเรียนการสอนในรายวิชา

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสถิติสำเร็จรูป ดังนี้ โดยข้อมูลทั่วไป วิเคราะห์โดยใช้สถิติพื้นฐาน การแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ ส่วนทักษะการเรียนรู้ศตวรรษที่ 21 รายวิชากายภาพบำบัดในชุมชน 1 โดยใช้ชุมชนเป็นฐานและความพึงพอใจในการจัดการเรียนรู้ วิเคราะห์โดยสถิติพื้นฐานด้วยค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตราฐาน

ผลการศึกษา

1. ผลการเรียนรู้โดยใช้ชุมชนเป็นฐานในรายวิชากายภาพบำบัดในชุมชน 1 ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนที่ 1 การวางแผน โดยการจัดประชุมอาจารย์ผู้สอน ผู้ที่เกี่ยวข้องในชุมชน คือ ผู้อำนวยการโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล ประธานอาสาสมัครประจำหมู่บ้าน (อสม.) และ อสม. เพื่อวางแผนร่วมกันในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ใช้ชุมชนเป็นฐาน การกำหนดวันเวลา และจำนวนครั้งในการลงพื้นที่ ปฐมนิเทศรายวิชาและชี้แจงนักศึกษาเพื่อเตรียมความพร้อมในการเรียนรู้โดยใช้ชุมชนเป็นฐาน ขั้นตอนการทำกิจกรรม ระยะเวลา วันในการลงพื้นที่ ขั้นตอนที่ 2 การปฏิบัติตามแผน และขั้นตอนที่ 3 การสังเกตตรวจสอบผลจากการปฏิบัติ โดยจัดการเรียนการสอนกายภาพบำบัดในชุมชน 1 ภาคทฤษฎี จำนวน 15 ชั่วโมง และภาคปฏิบัติการ 45 ชั่วโมง ผู้เรียนเป็นนิสิตกายภาพบำบัดชั้นปีที่ 3 เพื่อให้นิสิตได้เรียนรู้ร่วมกันโดยใช้ชุมชนเป็นฐาน มีการมอบหมายนิสิตแบ่งกลุ่มจำนวน 6 กลุ่ม กลุ่มละประมาณ 9-10 คน มีอาจารย์กายภาพบำบัดหรือนักกายภาพบำบัดที่ปรึกษา 1 คนต่อกลุ่ม และมี อสม. ประจำกลุ่มประมาณ 10-15 คนต่อกลุ่ม การลงพื้นที่ชุมชนจำนวน 2 ครั้ง ซึ่งมีกิจกรรมดังนี้ 1) สำรวจชุมชนและรวบรวมข้อมูลชุมชนโดยเครื่องมือ 7 ชิ้น และแบบประเมินชุมชนอื่นๆ เช่น แบบประเมิน INHOMESS, Barthel index เป็นต้น 2) ให้บริการกายภาพบำบัดตามบ้าน สำหรับผู้ป่วยติดบ้านติดเตียง ผู้สูงอายุ หรือผู้ที่จำเป็นต้องได้รับการฟื้นฟูด้านกายภาพบำบัด โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา 1 คนต่อกลุ่มคอยให้คำแนะนำระหว่างทำกิจกรรมและสังเกตตรวจสอบผลการปฏิบัติ เมื่อสิ้นสุดกิจกรรมแต่ละครั้ง 1. นิสิต อาจารย์กายภาพบำบัดหรือนักกายภาพบำบัดที่ปรึกษา และอสม.ประจำกลุ่ม สรุปและสะท้อนการทำกิจกรรมร่วมกัน 2. นิสิตบันทึกผลการสำรวจชุมชน เขียนความประทับใจในการลงชุมชน และทำแบบรายงานการสำรวจชุมชนด้วย google site และ 3. นิสิตทำแบบประเมินการรับรู้ตนเองตามแบบสอบถาม “การจัดการเรียนการสอนกายภาพบำบัดชุมชนโดยใช้ชุมชนเป็นฐาน”และขั้นตอนที่ 4 สะท้อนผลประชุมร่วมกับผู้อำนวยการโรงพยาบาลสุขภาพตำบลดงเจน อาสาสมัครสาธารณสุขและตัวแทนชุมชน เพื่อสรุปผลการจัดการเรียนการสอนในรายวิชา

2. ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุมชนเป็นฐานกลุ่มตัวอย่างจำนวน 55 ราย กลุ่มตัวอย่างเป็นเป็นเพศหญิงมากที่สุด ร้อยละ 78.57 อายุเฉลี่ย 21.36 ± 0.53 ปี กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้ทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.56 SD=0.57) และในรายด้านทุกด้านอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาทักษะรายด้านที่สูงที่สุด ได้แก่ ด้านคุณธรรม จริยธรรมและความรับผิดชอบ ข้อหัวการมีความซื่อสัตย์ และปฏิบัติตามจรรยาบรรณวิชาชีพกายภาพบำบัด ($\bar{X}$ = 4.76 SD=0.43) รองลงมาคือ ด้านปฏิบัติกายภาพบำบัดชุมชน ข้อหัวนิสิตได้ประยุกต์ใช้ความรู้ทฤษฎีสู่การปฏิบัติด้านกายภาพบำบัดชุมชน ($\bar{X}$ = 4.64 SD=0.48) (ตารางที่ 1)

ตารางที่ 1 การรับรู้ทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ของนิสิตกายภาพบำบัด

ข้อ	ทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21	$\bar{X}$	SD	การแปลค่า
1.	**ด้านคุณธรรม จริยธรรมและความรับผิดชอบ**			
	นิสิตเข้าใจและให้ความเคารพต่อความคิดเห็นของผู้อื่น	4.67	0.48	มากที่สุด
	นิสิตมีความซื่อสัตย์ และปฏิบัติตามจรรยาบรรณวิชาชีพกายภาพบำบัด	4.76	0.43	มากที่สุด

ข้อ	ทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21	$\bar{X}$	SD	การแปลค่า
	นิสิตมีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ตนเองและงานที่ได้รับมอบหมาย	4.64	0.89	มากที่สุด
2.	**ด้านความรู้ และความเข้าใจต่างวัฒนธรรม**			
	นิสิตนำความรู้และประสบการณ์ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ในรายวิชาอื่นหรือในชีวิตประจำวันได้	4.44	0.55	มากที่สุด
3.	**ด้านการคิดอย่างมีวิจารณญาณและการแก้ปัญหา**			
	นิสิตมีทักษะการใช้เหตุผลในการแก้ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เผชิญได้เหมาะสมกับสถาณการณ์ที่เผชิญ	4.56	0.55	มากที่สุด
4.	**ด้านความร่วมมือ การทำงานเป็นทีมและภาวะผู้นำ**			
	นิสิตได้เรียนรู้ด้วยตนเองและทักษะการทำงานกลุ่มร่วมกับผู้อื่น ทั้งในบทบาทผู้นำและผู้ตาม	4.47	0.55	มากที่สุด
5.	**ด้านการสื่อสารและเทคโนโลยีสารสนเทศ**			
	นิสิตมีทักษะสื่อสาร สามารถถ่ายทอดความรู้ความคิดความเข้าใจของตนเองแก่เพื่อนและอาจารย์	4.47	0.59	มากที่สุด
	นิสิตมีทักษะสื่อสาร สามารถถ่ายทอดความรู้ความคิดความเข้าใจของตนเองแก่ผู้รับบริการในชุมชน	4.51	0.55	มากที่สุด
	นิสิตเลือกและใช้เทคโนโลยีในการพัฒนาตนเองและงานอย่างสร้างสรรค์เหมาะสมตามวัย	4.53	0.59	มากที่สุด
6.	**ทักษะด้านปฏิบัติวิชาชีพกายภาพบำบัดชุมชน**			
	นิสิตสามารถสำรวจชุมชนด้วยเครื่องมือศึกษาชุมชน	4.49	0.59	มากที่สุด
	นิสิตซักประวัติ ตรวจประเมินและการรักษากายภาพบำบัดแบบเชิงรุกในชุมชน	4.58	0.54	มากที่สุด
	นิสิตได้ประยุกต์ใช้ความรู้ทฤษฎีสู่การปฏิบัติด้านกายภาพบำบัดชุมชน	4.64	0.48	มากที่สุด
	ภาพรวม	**4.56**	**0.57**	**มากที่สุด**

$\bar{X}$; ค่าเฉลี่ย, SD; ค่าเฉลี่ยเบี่ยงเบนมาตราฐาน

ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุมชนเป็นฐาน รายวิชากายภาพบำบัดในชุมชน 1 พบว่านิสิตมีระดับความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x}$=4.66, SD=0.93) และความพึงพอใจรายด้านอยู่ในระดับมากที่สุดทุกด้าน (ตารางที่ 2)

ตารางที่ 2 ระดับความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนใช้ชุมชนเป็นฐาน

ข้อ	การจัดการเรียนการสอน	$\bar{X}$	SD	การแปลค่า
1.	**ด้านผู้สอน**			
1.1	ผู้สอนมีการเตรียมความพร้อมให้กับผู้เรียนก่อนการปฏิบัติจริง	4.60	0.50	มากที่สุด
1.2	ผู้สอนกระตุ้นให้ผู้เรียนได้แสวงหาความรู้จากในชุมชน	4.67	0.56	มากที่สุด
1.3	ผู้สอนกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้การใช้เครื่องมือในการสำรวจชุมชนและกายภาพบำบัดชุมชน	4.62	0.53	มากที่สุด
1.4	ผู้สอนสามารถตอบคำถามและให้คำแนะนำได้อย่างชัดเจน	4.71	0.46	มากที่สุด
2.	**ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน**			
2.1	กิจกรรมการเรียนการสอนสอดคล้องกับวัตถุประสงค์และเนื้อหาวิชา	4.71	4.58	มากที่สุด
2.2	กิจกรรมการเรียนการสอนมีความเหมาะสมกับผู้เรียน	4.58	0.54	มากที่สุด
2.3	บรรยากาศการจัดการเรียนการสอนส่งเสริมการเรียนรู้ด้านกายภาพบำบัดชุมชนให้กับผู้เรียน	4.69	0.56	มากที่สุด
2.4	กิจกรรมการเรียนการสอนส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะด้านกายภาพบำบัดชุมชน	4.71	0.51	มากที่สุด
3.	**ด้านชุมชนแหล่งเรียนรู้**			
3.1	ชุมชนแหล่งเรียนรู้ส่งเสริมการเรียนรู้ด้านกายภาพบำบัดชุมชนให้กับผู้เรียน	4.62	0.53	มากที่สุด
3.2	ชุมชนแหล่งเรียนรู้ให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	4.73	0.50	มากที่สุด
	ภาพรวม	**4.66**	**0.93**	**มากที่สุด**

$\bar{X}$; ค่าเฉลี่ย, SD; ค่าเฉลี่ยเบี่ยงเบนมาตราฐาน

สรุปและอภิปรายผล

1. ทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ของนิสิตกายภาพบำบัดที่เรียนโดยใช้การเรียนการสอนแบบใช้ชุมชนเป็นฐาน

การศึกษาในครั้งนี้มุ่งเน้นศึกษาผลของการเรียนการสอนแบบชุมชนเป็นฐาน ต่อการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนมีระดับการรับรู้ทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 สูงที่สุด ($\bar{X}$ =4.56, SD=0.57) สะท้อนถึงความสำเร็จในการใช้การเรียนการสอนที่เชื่อมโยงทฤษฎีกับการปฏิบัติจริงในบริบทของชุมชน ซึ่งการเรียนการสอนแบบชุมชนเป็นฐานช่วยให้ผู้เรียนได้สัมผัสประสบการณ์จริงจากการลงพื้นที่ทำงานและการมีปฏิสัมพันธ์กับสมาชิกในชุมชน ซึ่งเป็นการเชื่อมโยงทฤษฎีเข้ากับการปฏิบัติจริงอย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับหลายๆ การศึกษาก่อนหน้า การศึกษา Saavedra และ Opfer (2012) พบว่าการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 จำเป็นต้องมีการสอนที่เน้นการเรียนรู้จากประสบการณ์จริงและการมีส่วนร่วมที่แท้จริง ซึ่งสนับสนุนการศึกษานี้ว่า การเรียนการสอนแบบชุมชนเป็นฐานช่วยพัฒนาทักษะที่สำคัญ เช่น การคิดอย่างมีวิจารณญาณและการทำงานร่วมกัน โดยการเรียนรู้ในบริบทจริงและการมีปฏิสัมพันธ์กับ

ชุมชนเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการเตรียมผู้เรียนให้พร้อมสำหรับศตวรรษที่ 21 (Saavedra & Opfer, 2012) การจัดการเรียนการสอนนี้สอดคล้องกับแนวคิดของ Trilling และ Fadel (2009) ที่เน้นความสำคัญของทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณ การแก้ปัญหา การทำงานร่วมกัน และการสื่อสารซึ่งเป็นทักษะที่จำเป็นสำหรับศตวรรษที่ 21 (Trilling & Fadel, 2009) นอกจากนี้ การเรียนรู้ผ่านประสบการณ์จริงยังช่วยให้ผู้เรียนสามารถสะท้อนคิดและเข้าใจตนเองได้ดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจตนเองอย่างใคร่ครวญ มีวิจารณญาณ จนนำไปสู่การสร้างการเรียนรู้ของตนเอง ทำให้เกิดความเข้าใจในบทเรียน สามารถบูรณาการความรู้ทางทฤษฎีไปสู่การปฏิบัติ เกิดการเปลี่ยนแปลงกระบวนทัศน์ของผู้เรียน ชี้ให้เห็นว่าเป็นการเรียนรู้ที่มีความหมายและยั่งยืน (Andresen, Boud, & Cohen, 2000; องค์อร ประจันเขตต์, 2558) การศึกษาของ Beers (2011) แสดงให้เห็นว่า การเชื่อมโยงการเรียนการสอนกับความเป็นจริงในโลกการทำงานและการมีส่วนร่วมของชุมชนมีความสำคัญในการพัฒนาทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณและการแก้ปัญหา ซึ่งเป็นการสะท้อนถึงความสำคัญของการเชื่อมโยงการเรียนการสอนกับบริบทของชุมชน (Beers, 2011) การศึกษาของรัชนี ผิวผ่อง และคณะ (2565) พบว่าการใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบชุมชนเป็นฐานช่วยส่งเสริมทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 โดยเฉพาะทักษะด้านความร่วมมือ การทำงานเป็นทีม และภาวะผู้นำ (รัชนี ผิวผ่องและคณะ, 2565) และการศึกษาของภูษณิศา มีนาเขต และสิริทรัพย์ สีหะวงษ์ (2562) ยืนยันว่า การเรียนการสอนแบบชุมชนเป็นฐานร่วมกับการใช้ Courseville ช่วยส่งเสริมทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะทักษะด้านความร่วมมือ การทำงานเป็นทีม และทักษะด้านคุณธรรม จริยธรรม และความรับผิดชอบ (ภูษณิศา มีนาเขต & สิริทรัพย์ สีหะวงษ์, 2562)

2. ความพึงพอใจต่อคุณภาพและรูปแบบการจัดการเรียนการสอนแบบใช้ชุมชนเป็นฐาน

ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อคุณภาพและรูปแบบการจัดการเรียนการสอนแบบใช้ชุมชนเป็นฐานในระดับมากที่สุด เนื่องจากรูปแบบการเรียนการสอนนี้ส่งเสริมการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและการเรียนรู้ที่เป็นจริงทั้งในภาคทฤษฎีและการปฏิบัติจริง การศึกษาชุมชนช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะสำคัญ เช่น การวางแผนการลงพื้นที่ การวิเคราะห์ปัญหาของชุมชน และการเสนอแนวทางการแก้ไขอย่างมีวิจารณญาณ นอกจากนี้ ยังช่วยพัฒนาทักษะการสื่อสารและการนำเสนอในรูปแบบที่หลากหลาย รวมถึงการใช้เครื่องมือต่าง ๆ เช่น ผังเครือญาติและแผนที่เดินดิน ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนสามารถระบุข้อดี ข้อเสีย และการนำไปใช้ของเครื่องมือได้อย่างเป็นระบบ ช่วยส่งเสริมพฤติกรรมผู้เรียนให้มีความกระตือรือร้นและมีความสนใจมากขึ้นในการเรียนรู้และทำให้บรรยากาศการเรียนมีความแตกต่างจากการฟังบรรยายอย่างเดียวในชั้นเรียน (นิภาพรรณ เจนสันติกุล, 2564) ผลการศึกษาสอดคล้องกับการศึกษาของสอดดคล้องกับการศึกษาของ รัชนี ผิวผ่องและคณะ พบว่า ความพึงพอใจการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุมชนเป็นฐาน ของนักศึกษา ผู้ป่วยและครอบครัว และภาคีเครือข่ายอยู่ในระดับมากที่สุด (รัชนี ผิวผ่องและคณะ, 2565) รวมถึงสอดคล้องกับการศึกษาของภูษณิศา มีนาเขต และสิริทรัพย์ สีหะวงษ์ ศึกษาผลของการจัดการเรียนการสอนแบบใช้ชุมชนเป็นฐานร่วมกับการใช้ Courseville ในรายวิชาการสร้างเสริมสุขภาพต่อการส่งเสริมทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 มีความพึงพอใจต่อคุณภาพและรูปแบบการจัดการเรียนการสอนแบบใช้ชุมชนเป็นฐานร่วมกับ Courseville อยู่ในระดับมาก (ภูษณิศา มีนาเขต & สิริทรัพย์ สีหะวงษ์, 2562) การศึกษาเหล่านี้ชี้ให้เห็นว่าการเรียนจัดการเรียนการสอนแบบใช้ชุมชนเป็นฐานสามารถเพิ่มความพึงพอใจและประสิทธิภาพการเรียนรู้ของผู้เรียนได้อย่างมีนัยสำคัญ โดยเฉพาะเมื่อมีการผสมผสานกับเครื่องมือการเรียนรู้ต่าง ๆ เช่น ผังเครือญาติ โครงสร้างองค์กรชุมชน และระบบสุขภาพชุมชน ซึ่งทำให้การเรียนการสอนมีความหลากหลายและมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีขึ้นกับบริบทของชุมชน

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอ

การเรียนการสอนแบบชุมชนเป็นฐานมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 โดยการสร้างประสบการณ์จริงในชุมชนทำให้การเรียนรู้มีความหมายและยั่งยืน การนำผลวิจัยไปใช้สามารถทำได้โดยการปรับปรุงหลักสูตรให้ตรงกับความต้องการของชุมชน การพัฒนาแผนการสอนที่เน้นประสบการณ์จริง การสร้างความร่วมมือกับชุมชน และการติดตามประเมินผลการประยุกต์ใช้ผลวิจัยอย่างต่อเนื่องเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนการสอน

ข้อเสนอแนะสำหรับการเพิ่มประสิทธิภาพของการเรียนการสอนแบบชุมชนเป็นฐานสำหรับการศึกษาในอนาคตมีดังนี้ ประการแรก วรศึกษาความพึงพอใจจากกลุ่มบุคคลอื่นในชุมชน เช่น อสม. และผู้นำชุมชน เพื่อรวบรวมข้อมูลเชิงลึกที่ช่วยในการปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอน ประการที่สอง ควรปรับรูปแบบการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับบริบทและความต้องการของผู้เรียน เพื่อยกระดับประสิทธิภาพการเรียนรู้ นอกจากนี้ ควรจัดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างความรู้และทักษะในการใช้รูปแบบการเรียนการสอน สุดท้าย ควรส่งเสริมการสร้างความร่วมมือระหว่างสถาบันการศึกษาและชุมชนในการพัฒนาหลักสูตรและกิจกรรมการเรียนการสอน

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย: ควรมีการสนับสนุนจากหน่วยงานการศึกษาและระดับท้องถิ่น เช่น การจัดสรรงบประมาณสำหรับการดำเนินการตามรูปแบบการเรียนการสอนแบบชุมชนเป็นฐาน การพัฒนานโยบายที่สนับสนุนการฝึกอบรมครูและอาจารย์ให้สามารถใช้วิธีการนี้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และการสร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างสถาบันการศึกษาและชุมชนเพื่อแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์อย่างมีประสิทธิภาพ

องค์ความรู้ใหม่

การใช้การเรียนการสอนแบบชุมชนเป็นฐาน เป็นกลยุทธ์ที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะสำคัญของนิสิตกายภาพบำบัดในศตวรรษที่ 21 โดยการเรียนรู้ผ่านการมีส่วนร่วมกับชุมชนช่วยให้ผู้เรียนได้สัมผัสประสบการณ์จริง ส่งเสริมทักษะการคิดวิเคราะห์ การแก้ปัญหา และการทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ การเรียนการสอนที่เชื่อมโยงกับชุมชนสร้างโอกาสให้ผู้เรียนได้ทดลองปฏิบัติจริงในบริบทที่เป็นจริง ทำให้กระบวนการเรียนรู้มีผลลัพธ์ที่ดียิ่งขึ้น การศึกษานี้ยืนยันว่าการเรียนการสอนที่เน้นการมีส่วนร่วมของชุมชนสามารถพัฒนาทักษะที่จำเป็นสำหรับการประสบความสำเร็จในโลกยุคใหม่

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบพระคุณอาสาสมัคร อาจารย์กายภาพบำบัด และชุมชนตำบลดงเจน อ. ภูกามยาว จ.พะเยา ที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี และการศึกษานี้ได้รับการสนับสนุนจากโครงการนวัตกรรมการจัดการเรียนการสอนเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของชุมชน สถาบันนวัตกรรมการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยพะเยา ที่ให้การสนับสนุนการศึกษานี้อย่างเต็มที่

เอกสารอ้างอิง

กัญญาณัฐ สิมสวัสดิ์. (2565). การจัดการเรียนรู้โดยชุมชนเป็นฐาน: กลยุทธ์การจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ท่ามกลางสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19. วารสารวิจัยศรีล้านช้าง, 2(6), 47-55.

นงคราญ เติมวุฒิ, & น้อมจิตต์ นวลเนตร์. (2561). การปฏิบัติงานของนักกายภาพบำบัดในสถานบริการสุขภาพระดับปฐมภูมิ. วารสารกายภาพบำบัด, 40(1), 1-15.

นิภาพรรณ เจนสันติกุล. (2564). กระบวนการเรียนรู้โดยใช้ชุมชนเป็นฐาน: บทสะท้อนจากประสบการณ์และการเรียนรู้. วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มมร วิทยาเขตอีสาน, 2(3), 78-85.

ภูษณิศา มีนาเขต, & สิริทรัพย์ สีหะวงษ์. (2562). ผลของการจัดการเรียนการสอนแบบใช้ชุมชนเป็นฐานร่วมกับการใช้ Courseville ในรายวิชาการสร้างเสริมสุขภาพต่อการส่งเสริมทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ของนักศึกษาพยาบาล. วารสารวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นครราชสีมา, 25(1), 74-87.

รัชนี ผิวผ่อง, ณรงค์กร ชัยวงศ์, เพิ่มพูล บุญมี, เยี่ยม คงเรืองราช, นงนุช หอมเนียม, & สุนิสา สอนวิชา. (2565). การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้โดยใช้ชุมชนเป็นฐานในรายวิชาการพยาบาลผู้สูงอายุและปฏิบัติการพยาบาลผู้ใหญ่และผู้สูงอายุ 1 เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ของนักศึกษาพยาบาล. ราชาวดีสาร วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สุรินทร์, 12(1), 16-31.

ศศิธร อินตุ่น. (2562). การจัดการเรียนรู้แบบโครงงานที่ใช้โรงเรียนและชุมชนเป็นฐานโดยเน้นการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาการประถมศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 15(1), 145-158.

องค์อร ประจันเขตต์. (2558). การเรียนรู้สู่การเปลี่ยนแปลง: มุมมองในการศึกษาทางการพยาบาล. วารสารพยาบาลทหารบก, 15(3), 179-184.

Andresen, L., Boud, D., & Cohen, R. (2000). Experience-based learning. Sydney: Allen & Unwin.

Beers, S. (2011). 21st century skills: Preparing students for their future. Pearson Education.

Hamzah, N. F. A., Tajuddin, A. J. A., Romly, R., Wahi, W., & Aris, S. R. S. (2023). From classroom to community: Understanding community-based learning practices in Malaysian higher education institutions. International Journal of Learning, Teaching and Educational Research, 22(3), 33-50.

Li, Q., & Yan, F. (2023). Community theory-based learning framework for higher education. Learning and Motivation, 84.

Saavedra, A. R., & Opfer, V. D. (2012). Learning 21st-century skills requires 21st-century teaching. Phi Delta Kappan, 94(2), 8-13.

Techanok, A., Jaronggsirawat, R., & Vatasatto, P. H. (2020). 21st century education management. Journal of MCU Nakhondhat, 7(9), 1-15.

Trilling, B., & Fadel, C. (2009). 21st century skills: Learning for life in our times. Hoboken, NJ: Jossey-Bass/Wiley.

Tuntirojanawong, S. (2017). A direction of educational management in the 21st century. Veridian E-Journal, 10(2), 2843-2854.

Voogt, J., Erstad, O., Dede, C., & Mishra, P. (2013). Challenges to learning and schooling in the digital networked world of the 21st century. Journal of Computer Assisted Learning, 29(5), 403-413.